

VZPOMÍNKA NA ANIČKU

1935 - 2025

První zářijový den jsme se dozvěděli, že nás 30. 8. 2025 opustila naše Anička Šimůnková, kamarádka, kolegyně a dlouholetá vedoucí radiologická asistentka (laborantka) ve svých nedožitých 90 letech, které by oslavila 9. prosince 2025. Chybělo jen pár měsíců a společně by je s nám oslavila. Bohužel se tomu, tak nestalo. Tímto bychom na ni chtěli alespoň krátce zavzpomínat.

Anička se narodila v roce 1935 v Přerově nad Labem. Nejdříve studovala obor porodní asistentka, ale brzy si uvědomila, že tato odbornost není nic pro ni a raději se začala věnovat radiologii. Do nemocnice na Bulovce nastoupila v roce 1953 a začala pracovat na nově vznikajícím radiodiagnostickém oddělení, jako rentgenová laborantka. O 7 let později už toho oddělení vedla, a to neskutečných 41 let až do roku 2001, ale i tak své kolegy neopustila a pracovala s nimi až do listopadu 2023, tedy do svých skoro 88 let. V nemocnici na Bulovce pracovala neuvěřitelných 70 let!!!! A je uváděna jako „nejdéle pracující zaměstnanec“ Bulovky, a to jí dává výjimečné postavení mezi radiologickými asistenty.

Dlouhá léta se také podílela na vzdělávání několika generací radiologických asistentů a někteří z nich se stali i jejími kolegy. Podílela se na zavádění moderních diagnostických technologií. Některé i sama vymyslela a zrealizovala. Její práce nikdy nekončila u přístrojů a snímků. Chápala, že za

každým vyšetřením stojí člověk.

Takto dlouhá profesní cesta je pro mnohé úctyhodná a nepředstavitelná, ale absolutně nevystihuje charakter člověka, kterým Anička byla. Když jsme s kolegy Františkem Urbanem, Janem Kohoutem, Evou Kafkovou, Romanou Kapsovou, Markétou Nagy a s mnoha dalšími mluvili, vzpomínali a vyprávěli si řadu příhod, které nám Anička velmi ráda a často vyprávěla vydalo by to na celý román. Mnoho jejích zážitků by se už v dnešní době nejspíše nemohlo nebo nesmělo stát.

Vzpomínali jsme na vánoční večírky na oddělení s Aniččiným „vaječňákem“ a česnekovou pomazánkou „Natašin dech“, na to, jak když se František přišel zeptat na místo, ho ihned a bez dokladů dovlekla na osobní oddělení, na její shánění peněz na ministerstvu na nové modernější přístroje, na její přísnost, ale i pochopení při osobních problémech, na její přímou, profesionalitu a neskutečnou neutuchající a nevyčerpatelnou energii.

I v důchodu několik let alespoň 2 dny v týdnu chodila do práce a k tomu ještě měla nespočet jiných aktivit, jako byla univerzita třetího věku, počítačové kurzy, tai-či, jarní plavby po Středozezemním moři, výlety s důchodci, kreslení žehličkou, cvičení paměti a mnoho dalších. Měla přirozenou autoritu, takže kamkoliv „vlezla“, stala se brzy vůdčím typem. Jednou vyprávěla, jak přišla na druhou hodinu cvičení se židlí a lektorka se nedostavila. Tak kdo nám bude předcvičovat? Tak co třeba paní Šimůnková?

Anička ráda obdarovávala ať už oslavence nebo jen tak. Její dárky byly pověstné svou originalitou, i když upřímně řečeno (Aničko promiň) někdy na hraně vkusu či použitelnosti.

Podporovala nás v profesním růstu, takže většina z nás si za jejího vedení dodělala atestaci. Ačkoliv vše nebylo růžové, do práce jsme chodili rádi, protože tam byla dobrá parta a pokud šlo o Aničku, ta při nás vždy stála a chránila nás, jako kvočna kuřata.

Bulovka byla její život! Z našeho pohledu možná až příliš času věnovala profesi na úkor vlastní rodiny. Její rodinou jsme byli my, její obor, její nemocnice, kterou nikdy neopustila.

ANIČKO DĚKUJEME na vždy zůstaneš v našich srdcích.

František Urban, Jan Kohout a Markéta Nagy
Radiodiagnostické oddělení FN Bulovka